

handler om at dokumentere de fejl, han selv har begået.

Når man synes, det er blevet så vigtigt at få lavet en anden undersøgelse, så mener jeg, man er nødt til at have det udgangspunkt, som hr. Jesper Langballe også havde, at det her faktisk er et led i kulturkampen. På den måde var DIIS-rapporten jo en fantastisk belastning for regeringen. Jeg kan huske, der var konservative politikere, der 2 dage før, DIIS-rapporten udkom, gik i medierne og sagde, at nu ville det blive afsløret, hvordan venstrefløjnen havde været i lommen på Sovjetunionen osv. osv. Det blev jo som bekendt ikke afsløret i DIIS-rapporten.

Der blev afsløret ting vedrørende USA's udenrigspolitik, som vi andre godt vidste i forvejen, men ellers var det jo småt med afsløringerne, og så er det klart, at når man er i den situation, at den forskning, man selv har været med til at bestille, giver nogle forkerte resultater, så er det ret oplagt at starte igen.

Jeg synes, at der er god grund til at hæfte sig ved statsministersporet i stedet for at give Dansk Folkeparti alt for meget af æren, selv om jeg faktisk tror, at der i den her sag er fuldstændig enighed mellem statsministeren og Dansk Folkeparti – måske i virkeligheden større enighed, end der er mellem statsministeren og, hvad skal man sige, mere nuancerede dele af Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Det er jo sådan, at allerede i 2002 foretog Fogh Rasmussen-regeringen, i forbindelse med at man var i gang med at arbejde med DIIS-undersøgelsen, en udvidelse af kommissoriet, for nu skulle man ikke kun koncentrere sig om den ydre trussel, men også analysere den officielle sikkerhedspolitik og den interne debat herom med særlig vægt på 1980'erne, altså fodnoteperioden.

Det vil sige, at DIIS faktisk fik besked af regeringen på, at man skulle undersøge fodnoteperioden. Det har man jo også gjort i stor udstrækning. Så er det bare ærgerligt for hr. Langballe og statsministeren osv., at man ikke nåede frem til det resultat, de ønskede sig, men det kan jo være svært, når man forsøger at bevare i hvert fald et skin af uafhængig forskning.

Det, der så er sket siden, er, at det er blevet et fast tilbagevendende tema ved finanslovforhandlingerne, at Dansk Folkeparti har forskellige ønsker om at få sat gang i forskellige projekter. Det lidt kuriøse og det lidt sjove, der indimellem kan få en til at blive lidt i tvivl om, hvorvidt Dansk Folkeparti nu også har sådan en rig-

tig stålfast målsætning med det her, er, at det tit ender med, at det, man får aftalt ved finansloven, er man nødt til at lave om bagefter. F.eks. viste det sig, da man i sommeren 2003 arbejdede på at få etableret et uafhængigt forskningsprojekt om Gulag og den kolde krig, at de forskere, man troede ville have stor interesse i det, havde interesse i noget andet, og derfor fik man også lavet indholdet i det om.

Det, man så gjorde i 2004, var, at man sagde, at når DIIS-rapporten forelå, skulle man tage stilling til behovet for yderligere studier af Danmark under den kolde krig. I den sammenhæng ville det jo have virket meget overbevisende og troværdigt, hvis man var kommet med en række argumenter vedrørende, hvad det nu var, DIIS-rapporten ikke havde med. Men ellers har vi mest hørt om, at den har været for lang og har haft de forkerte konklusioner, og det, at den er for lang, er jo ikke noget argument for at lave en ny undersøgelse. Det er et argument for mange andre ting.

Så måske var konklusionen også truffet: Der var brug for en ny undersøgelse, og så gjorde man det, at man her i november 2005 lavede en ny formulering, nemlig at undersøgelsen skulle klarlægge yderligere aspekter af de militære trusler rettet mod Danmark og Østeuropa, herunder Østblokkens indflydelse på danske beslutningstagere.

Kl. 14.55

Vægten var altså tilsyneladende lagt på de ydre trusler mod Danmark, og det er måske også, fordi man på det tidspunkt på baggrund af bl.a. den tidligere nævnte Michael Clemmensens udtalelser havde den opfattelse, at her var der noget at komme efter.

Jeg ved ikke, hvad der er sket siden, men vægtningen er i hvert fald ændret fuldstændig. Måske er det, fordi man har fundet af, at der ikke er meget at komme efter i forbindelse med DIIS-undersøgelsen, når det handler om den ydre trussel. Hvad ved jeg, men det, man kan konstatere, er, at det nu primært handler om den indre trussel.

Så samtidig med at man er grim ved Forsvarsakademiet ved ikke at ville lave det, som Forsvarsakademiet gerne vil have lavet, så beslutter man sig til, at det alligevel skal være under Forsvarsakademiet. Det er jo mildt sagt højst besynderligt.

Man argumenterer med, at det kan blive administrativt knyttet til det endnu ikke oprettede DIMS, Dansk Institut for Militære Studier. Man